

**Aanstelling van Dick Den Blauwen
tot pastoor-moderator van de H. Clara van Assisiparochie
en tot deken van het dekenaat Eeklo
Sint-Vincentiuskerk**

13 september 2020.

24ste zondag door het jaar (A-cyclus)

Inleiding

Beste priester Dick,

Ik ben blij je te mogen bevestigen als pastoor-moderator van deze parochie toegewijd aan de heilige Clara van Assisi en om jou aan te stellen als de nieuwe deken van het dekenaat Eeklo.

Men spreekt dikwijls van de “installatie” van de nieuwe pastoor of deken. Maar ben je ooit “geïnstalleerd” in het christelijk leven? Priester Dick, je hebt er ook nog nooit de tijd voor gekregen. In 2015 werd je benoemd als pastoor van Hamme en je werd het volgende jaar pastoor-moderator van de parochie Hamme-Waasmunster. Toen jou geen vier jaar later gevraagd werd om naar Eeklo te komen was jouw spontane vraag: maar is dat niet te vroeg? Heb ik wel aan de mensen van Hamme en Waasmunster gegeven wat ze van mij kunnen verwachten? Dit siert je en het is de normale zorg van iedere herder, van iedere *goede* herder. Maar roeping komt van elders en van verder dan onze eigen berekeningen, zelfs als die geïnspireerd zijn door authentieke naastenliefde. We roepen onszelf niet, maar “worden” geroepen, door de bemiddeling van andere mensen.

Ik kom je vandaag een nieuwe gemeenschap toevertrouwen, beste Priester Dick, en dit keer met de bijkomende dienst als deken. Zonder pastoor te zijn in de andere parochies. Je hebt vooral een coördinerende taak. Dit is de belangrijke dienst van de eenheid. En God weet hoe belangrijk dit is vandaag.

In de eerste plaats binnenkerkelijk omdat in een tijd van nieuwe noden ook oude structuren aangepast moeten worden. Het gaat daarbij niet alleen maar om administratieve hervormingen en goederenbeheer: neen, het gaat er vooral om de eenheid tussen de christenen te bevorderen. Naar de wereld toe blijft dat ons belangrijkste getuigenis. Deze eenheid drukt zich ook uit in de zorg voor een authentieke, aansprekende liturgie. Je kan voor dat alles verder bouwen op het goede werk dat jouw voorganger, priester Wilfried, gerealiseerd heeft. We zijn hem daar zeer dankbaar voor.

In de tweede plaats is de deken de belangrijkste brug tussen de parochies en de bisschop. Je zorgt voor de doorstroming tussen wat leeft in de gemeenschappen waarvoor je verantwoordelijk bent en de bisschop in zijn beleidsfunctie. Als bisschop heb ik die doorstroming erg nodig om de voeling niet te verliezen met wat er leeft bij de mensen. Je zal deel uitmaken van een groep dekens waar een goede en open geest leeft. Ik ben ook daar bijzonder gelukkig mee en dank je nu al voor jouw bijdrage en medewerking.

Lezingen

Sir. 27,30 – 28.7

Rom 14, 7-9

Mt 18, 21-35

Homilie

Beste medewerkers in mijn ambt. Beste zusters en broeders,

In de lezingen die wij zopas hoorden onthoud ik in de eerste plaats de woorden van Paulus aan de christenen van Rome. Zij geven ons het fundament waarover het gaat in ons christelijk leven. De grond ook die soliditeit geeft aan de dienst die ik vandaag toevertrouw aan de nieuwe deken. *“Zolang wij leven, leven wij voor de Heer, En sterven wij, dan sterven wij voor de Heer: of wij leven of sterven, Hem behoren wij toe.”* Hem behoren

wij toe. Voor alles wat wij doen of zeggen is Jezus ons referentiepunt. Dit is sinds ons doopsel waar, voor ieder van ons. Dit moet nog zichtbaarder worden in de functies die priester Dick vandaag op zich neemt als pastoor-moderator en deken. Christus onze Heer toebehoren is iets anders dan een lidkaart hebben van een of andere vereniging. Wij geven Hem alles: ons leven en sterven. Vierentwintig uur op vierentwintig.

De boodschap is klaar en helder, en klinkt vandaag als een bijzondere opdracht voor de nieuwe pastoor-deken. Wees barmhartig. Wees barmhartig zoals God zelf dat is. Dat betekent concreet: geduld hebben zonder einde en bekwaam zijn om steeds opnieuw te vergeven en medelijden te tonen. Het klinkt wellicht mooi. Maar het lijkt ook onmogelijk. Wie doet dat nu, *steeds* vergeven? Laat ons duidelijk zijn: *wij* kunnen het niet. De vraag is dan: waarom vertelt Jezus deze parabel, ook vandaag?

Het vertrekpunt is dat we allen broeders en zusters zijn van elkaar. Misschien herleidde Petrus het woord broeder nog tot zijn medeapostelen of de leerlingen die Jezus volgden. Maar sinds Jezus' dood en verrijzenis is dit broederschap uitgebreid tot iedereen. Ook hier herhaal ik de woorden van Paulus: "*Daarvoor is Christus gestorven en weer levend geworden: om Heer te zijn over doden en levenden*". Over doden en levenden. Dit betekent : Heer van iedereen, wie dan ook. Paus Franciscus zal op drie oktober, op de vooravond van het feest van Sint Franciscus, de broer bij uitstek van de heilige Clara, een nieuwe encycliek promulgeren onder de titel *Fratelli Tutti*. Dit betekent niet "alle broeders", maar "broeders (en zusters), dat zijn we allen". Pas in het licht hiervan komt de parabel tot zijn recht. De droom van universeel broederschap – Gods droom – kan maar tot stand komen als we steeds opnieuw en radicaal ons met elkaar verzoenen, elkaar vergeven. Niet omdat we dat kunnen uit onszelf, maar omdat het ons gegeven is in de mate dat wij Jezus voor ogen blijven houden en ons toevertrouwen aan de kracht van zijn Geest.

Beste priester Dick, ik wil je dat vandaag als jouw eerste taak toevertrouwen: verkondig en beoefen de barmhartigheid. Genees de gewonde harten van de mensen. Zij zijn jouw belangrijkste en eigenlijk

enige schat. De rest is maar decor. Bemoedig steeds de wederzijdse vergeving omdat we voor God allen in de schuld staan. Maar diezelfde God is de eerste die met zijn vergeving klaarstaat. Meer nog: hij heeft ons al vergeven in het leven, de dood en de verrijzenis van zijn Zoon. Onze schuld is al weggenomen. Hoe zouden wij strikt genomen nog schuldenaars mogen zijn tegenover elkaar? Schuld bestaat natuurlijk. En soms worden er heel diepe wonden geslagen. Maar hoe erg ook, het kwaad kan nooit absoluut zijn. Alleen God is absoluut. En het absolute bestaat in zijn grenzeloze liefde.

Het is al zo mooi verwoord in het Onze Vader (het gebed waarin alles staat dat wij nodig hebben): *“vergeef ons onze schulden, zoals wij vergeven aan onze schuldenaren”*. Dit betekent niet: vergeef ons *in de mate* dat wij vergeven. Maar wel: *omdat* wij vergeven, God, geef ons effectief toegang tot jouw overvloed van vergeving, steeds en voor iedereen.

Dit is voor een herder een mooie, maar niet altijd gemakkelijke opdracht. Je hoeft daarvoor niet op jezelf te vertrouwen. Haal de kracht uit de eucharistie en het gebed, uit de trouwe meditatie van Gods Woord en uit de diepe liefde voor de mensen met wie je mag samenleven in een gedeelde verantwoordelijkheid. Je kan zeker op hen rekenen. Doe het dus samen in onderlinge eenheid. Doe het vol vertrouwen en met enthousiasme. (God zegene en beware je daartoe.)